

HET LIED VAN MIJN HART

LIZZIE VAN DEN HAM

LILY FRANK

HET LIED
VAN MIJN HART

LIZZIE VAN DEN HAM
LILY FRANK

the sky is the limit
DUTCH VENTURE PUBLISHING

Het Lied van mijn Hart is een uitgave van Dutch Venture Publishing.

Copyright © 2018 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lizzie van den Ham & Lily Frank

www.dutchventurepublishing.nl

Omslagontwerp: Jen Minkman

Omslagfoto's: depositphotos.com

Tekstredactie: Jen Minkman en Marijke F. Jansen

Eerste druk: december 2018

ISBN: 978-94-63670-89-0

NUR: 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

PROLOOG

LIV

*N*ou, ik zag hem net lopen.' Haar moeder klonk een beetje buiten adem. Waarschijnlijk had ze gerend. 'Hij was niet moeilijk te herkennen aan de hand van jouw beschrijving.'

Liv vertrok haar gezicht toen haar moeder een ruk aan haar haren gaf in de hoop om haar sluike, blonde plukken met speldjes op te steken. Tranen brandden achter haar ogen, maar ze wist inmiddels wel beter dan te klagen. Dat zou alleen een extra preek opleveren.

'Maar ik zou me geen zorgen maken,' ging haar moeder verder. 'Als je hem zo ziet lopen, met al die scheuren en gaten in zijn kleding... De familie Flodder is er niets bij!'

Liv rolde met haar ogen. Zelfs de meest rijke mensen uit haar klas droegen kleding met scheuren en gaten. Dat was nu de mode. 'Nee, die haalt het echt niet bij jouw niveau,' praatte haar moeder stoïcijns door. 'No way dat zijn ouders een privé-leraar kunnen betalen. Den Haag's Got Talent; die titel is voor jou, zeker weten!'

Gelukkig waren de andere meiden al vertrokken, anders had Liv zich echt dood geneerd voor de woorden van haar moeder.

En het hielp al helemaal niet om haar zenuwen te beteugelen. Ze sloot het stemgeluid van haar moeder buiten en staarde naar haar spiegelbeeld. Een bleek meisje met blauwe, sterk opgemaakte ogen, hoerig rode lippen en een te diep décolleté staarde terug. De pailletjes van de jurk schitterden zo, dat ze haar af en toe verblindden.

Haar moeder zag haar staren en hees de voorkant van de jurk iets omhoog. 'Fijn dat we dezelfde maat hebben, hè? Nu kon je mooi iets chics uit mijn kast kiezen!'

Liv kon zich nog goed herinneren hoe dat kiezen in z'n werk ging. Bij alles wat ze aanwees, schudde haar moeder het hoofd. Daarna had ze vol trots deze jurk uit de kast gehaald. 'Deze moet je doen!' Toegegeven, het was een mooie jurk, maar niet echt haar stijl. Bovendien had haar moeder vollere borsten, waardoor het décolleté bij Liv wat lager uitviel dan de bedoeling was. Dat maakte de jurk eerder ongemakkelijk dan mooi.

'Je ziet er prachtig uit, Nachtegaaltje.' Haar moeder hielp Liv overeind en bekeek haar met waterige ogen. 'Ik ben zo trots op je!' Ze gaf haar dochter een duwtje in de richting van de coulissen. 'Maak ze in, kampioen!'

Voordat Liv iets terug kon zeggen, draaide ze zich om en liep naar haar plekje in de zaal. Liv bleef wankel achter op de veel te hoge pumps. Hoe zou haar moeder eigenlijk reageren als ze níét won?

'Ah, daar ben je,' zei meneer Van Sneek toen ze eindelijk aanstroompelde. 'Je bent zo aan de beurt. Ga maar vast op je plek staan.'

Liv nam plaats in de coulissen en keek naar het podium. Een Koreaanse jongen met een gitaar omgehangen stond in het midden en wachtte tot hij was aangekondigd. Liv had echter geen aankondiging nodig om te weten wie hij was: Kim Ji Ho, haar concurrent van het Haags Lyceum. Hij droeg een zwarte skinny jeans met scheuren erin en een rood geblokte houthakkersblouse. Zijn haren had hij gestyled in een stoere mohawk. Hij zag er erg

goed uit, ook al dacht haar moeder daar anders over. En zodra hij zijn mond opentrok, wist ze ook dat haar moeder ongelijk had over zijn niveau. Wauw, wat een stem! Hij raakte haar tot in haar ziel, wist door alle lagen huid heen haar hart te raken. Zijn gitaarspel was fenomenaal: perfect qua ritme, melodie en toonsterkte. Af en toe koos hij een weloverwogen break. Het publiek hing aan zijn lippen en Liv besepte dat ze in hem een geduchte tegenstander had.

Voor ze het wist, was zijn nummer voorbij. Liv stapte op het podium, waarbij ze bijna haar nek brak door de veel te hoge hakken. Ze bloosde van schaamte toen ze aankwam bij de piano. Het was doodstil in de zaal. De pianokruk kraakte toen ze hem naar achteren schoof en erop plaatsnaam. Zenuwachtig wachtte ze tot ze was aangekondigd.

Haar vingers wisten gelukkig precies wat ze moesten doen. Ze kenden de melodie vanbinnen en vanbuiten, en dansten als vanouds over de gewogen toetsen. Ze voerden haar in de richting van de zanglijn. Nog even, dan moest ze invallen met haar stem.

Liv haalde bibberig adem en keek op. Voor zich zag ze Kim Ji Ho tussen de coulissen naar haar kijken. Ze glimlachte naar hem, maar hij snoof alleen maar en keek minachtend op haar neer. Liv snapte het niet. Waarom deed hij zo onaardig?

In paniek realiseerde ze zich dat haar zanglijn nú begon. Wat was de eerste zin ook alweer? Hoe begon haar lied?

Te laat. Ze had zojuist haar optreden verknald, omdat Kim Ji Ho zo onvriendelijk naar haar had gekeken.

HOOFDSTUK 1

ANNE

'**S**hit man, kijk toch uit!'

Met een grom rukte Anne van der Toorn aan het stuur van haar auto. Bijna had ze een fietser die argeloos van links kwam van zijn fiets gemaaid. Die jongen had gewoon rood licht gehad, dat wist ze zeker. Rijden in Den Haag was nog elke dag een hel voor haar, en al helemaal nu er sneeuw lag. Een paar jaar geleden was ze vanuit Dronten naar het westen verhuisd om te gaan werken op het Haags Lyceum. En vanaf dit cursusjaar was ze werkzaam op het Thorbecke College. Nou, in Dronten was het verkeer een stuk rustiger geweest, dat wist ze wel. Er stonden niet eens stoplichten!

Anne slaakte een zucht toen ze een rustiger stuk weg bereikte en niet meer bang hoefde te zijn voor suïcidale fietsers. Het was nog pikdonker buiten en ze had geen winterbanden, dus erg zeker voelde ze zich niet achter het stuur. Bovendien was ze nog vreselijk slaperig, ondanks de twee koppen koffie die ze al achter de kiezen had. Ze was om vijf uur opgestaan vanochtend omdat ze vandaag op schoolreis naar Brussel vertrokken met een buslading leerlingen van zowel het Thorbecke College als het Haags Lyceum, als onderdeel van een of

ander cultureel stimuleringsprogramma. Hoewel ze ontzettend vereerd was dat ze als kersverse muziekdocent was gevraagd mee te gaan, had ze tegelijkertijd de bokkepruik op. Hoe vreselijk ongemakkelijk zou het worden om met haar oude collega's van het Haags Lyceum op stap te gaan, een hele week lang? Met hém erbij?

De man die haar baan had ingepikt. Sjoerd Scheltema. Ze had haar hele ziel en zaligheid in die baan als muziekdocente op het Haags Lyceum gestoken, twee jaar lang alles uit de kast getrokken en keihard gewerkt. In april had een leerling van het Haags Lyceum zelfs de Haagse talentenjacht voor middelbare scholen gewonnen onder haar bezielende begeleiding en een prachtlied ten gehore gebracht. Ze was zó trots geweest op hem. Kim Ji Ho, zoon van Koreaanse immigranten met de stem van een nachtegaal. Nou, dat fijne gevoel was van korte duur geweest, want de week erna had ze met Hans de Weerd, de directeur van het Haags Lyceum, 'het gesprek' gehad over een contract voor onbepaalde tijd. En ze was ontslagen. Zonder goede reden. Ze was verdorie afgedankt op haar drieëntwintigste! Het sloeg helemaal nergens op.

Anne was er kapot van geweest. Van collega's met wie ze nog contact had, hoorde ze in de zomervakantie dat de nieuwe muziekdocent Sjoerd Scheltema heette en door de directeur aan alle kanten bejubeld werd. Dat had het allemaal alleen nog maar pijnlijker gemaakt. En als klap op de vuurpijl ging die snoeshaan nu ook nog mee als begeleiding. Godzijdank gingen Ada van den Berk en Frederique Weijenaar van het Haags Lyceum ook mee; dat waren tenminste fijne collega's geweest die haar altijd hadden gesteund. Die hadden ook niet begrepen waarom ze was ontslagen.

Anne knipperde de tranen weg die plotseling opwelden. Ze moest niet huilen. Ze had ontzettend geluk met de baan die ze nu had gevonden op het Thorbecke College. Hier had ze ook fijne collega's en leuke leerlingen, en bovendien een directeur die haar

geweldig vond. Hans de Weerd kon in de stront zakken wat haar betreft.

In de verte doemde het schoolgebouw op. Voor de hoofdingang zag ze al drommen leerlingen staan. Aan de rechterkant stond een groepje leraren met deelnemerslijsten en thermoskannen koffie. Nico de Bot, de directeur, was gekomen om hen uit te zwaaien. Wat een fijne man was dat toch; zo betrokken bij de school.

Met een voorzichtige manoeuvre draaide Anne het schoolplein op. Voor het oog van alle verzamelde leerlingen tegen een boom knallen was wel het laatste waar ze zin in had, bedacht ze met een grinnik. Ze moest ineens denken aan haar collega Duits. Rhona had haar in geuren en kleuren verteld hoe ze een relatie met haar vriend Ingo had gekregen door hem bijna van zijn sokken te rijden op het parkeerterrein toen er vorig jaar ook zoveel sneeuw had gelegen.

‘Goie morgen, Anne!’ hoorde ze Gemma Visser jubelen toen ze eenmaal aan kwam geschuifeld met een zware weekendtas in haar handen. ‘Heb je er zin in?’

Anne keek naar de enthousiaste, stralende gezichten van haar lieve collega’s: Martijn van Vliet, Gemma Visser en Guillaume Montgolfier. Ja – hoewel ze er als een berg tegenop zag om de hele week met die Sjoerd op stap te zijn, maakte dit groepje mensen een hoop goed. Nico de Bot gaf haar een plastic bekertje met warme koffie aan.

‘Ja, heel veel zin,’ antwoordde ze. Ze trok haar wollen muts iets verder over haar bruine krullen. Allemachtig, wat was het koud. ‘Hoe is de stemming onder de leerlingen?’

‘Ook goed,’ zei Martijn. ‘Al staan we nog op Max te wachten. Die heeft zich verslapen.’

Anne kreunde. Max Schilder had de grootste bek van de hele school. Misschien schreeuwde hij wel zo omdat hij doof was. Daarom hoorde hij vast zo vaak zijn wekker niet. Die jongen had

inmiddels al zoveel telaatbriefjes dat hij er zijn slaapkamer mee kon behangen. ‘Hoe laat komt hij dan?’

‘Zo snel mogelijk,’ merkte Guillaume met een grijns op. ‘Ik had zijn moeder aan de lijn. Die zei dat ze hem aan zijn haren uit bed had gesleept.’

Een paar minuten later kwam de tourbus de parkeerplaats opgereden. De leerlingen weken uiteen en begonnen opgewonden tegen elkaar te kwetteren toen ze zagen dat het een touringcar met op sommige plekken tafeltjes erin was. Dat vonden leerlingen op de een of andere manier altijd nóg spannender, had Anne gemerkt. In de verte zag ze wat leerlingen aan komen lopen. Max was daar nog niet bij.

Ondertussen zag Anne dat Nico de Bot druk stond te wenken naar de leraren van de andere school. ‘Kom, ik zal iedereen even aan elkaar voorstellen voor we de bus in gaan,’ zei hij overijverig. Nico had een paar weken geleden al eens afgesproken met Sjoerd en Ada om de hele reis door te spreken, maar Anne had er toen voor gezorgd dat ze niet in de buurt van de directeurskamer was geweest. Wel een beetje lullig dat ze daarmee Ada ook had genegeerd, maar ze wilde de ontmoeting met Sjoerd zo lang mogelijk uitstellen. Nu was echter het moment van de waarheid daar: ze moest braaf handjes schudden met de man die haar rechtmatige plek had ingepikt.

‘Jongens, dit is Ada van den Berk,’ stelde Nico ondertussen de gedrongen, blonde vrouw voor die op het Haags Lyceum de scepter zwaaide in de sectie Frans. ‘Zij neemt de taalopdrachten deze week voor haar rekening. Samen met Guillaume natuurlijk.’

Iedereen stelde zich netjes aan Ada voor. Anne hoefde dat natuurlijk niet te doen, maar ze hield haar blik strak op Ada gevestigd. Dan hoefde ze tenminste die ellendeling nog even niet in zijn ogen te kijken. Daarna kwam Frederique aan de beurt, die geschiedenis gaf op het Lyceum. Zij zou samen met Martijn van Vliet allerlei cultuurhistorische dingen aan de leerlingen aanbieden tijdens hun verblijf in Brussel.

Anne blikte schuchter omhoog toen ze Nico vervolgens Sjoerds naam hoorde zeggen. Daar stond hij dan: de alombejubelde opvolger. Irritant genoeg zag hij er eigenlijk heel vriendelijk uit. Hij was ook nog eens behoorlijk knap. Sjoerd Scheltema had rossigblond haar en groene ogen en had wel iets weg van een Viking doordat zijn haar vrij lang was. Bovendien was hij boomlang. Anne voelde zich net een dwerg toen ze naar voren stapte en onwillig zijn hand schudde.

‘Anne van der Toorn,’ zei ze zacht.

‘Aha, dus jij bent de illustere Anne,’ merkte Sjoerd op. Zijn stem was mooi. Die klonk alsof hij er graag mee zong. Ze kon alleen de toon in zijn stem niet helemaal duiden. Het leek wel of hij afkeurend klonk. Hoezo: illustrer? Hij kon maar beter bedoelen dat hij haar kende van naam omdat de leerlingen haar op handen hadden gedragen, of anders zwaaide er wat.

‘De enige echte,’ zei ze kribbig terug. ‘Hoe bevalt mijn klaslokaal je?’

Bam! Die kwam binnen. Sjoerd liet haar hand los en deed zijn sjaal recht, die helemaal niet scheef had gezeten. ‘Ik ben blij dat je er zo goed voor hebt gezorgd,’ zei hij hooghartig terug.

Na die opmerking viel er een stilte, waarin Nico er een beetje ontredderd bij stond met zijn thermoskan koffie in zijn hand. ‘Nou, eh, nu iedereen elkaar kent... zullen we de bagage maar eens gaan inladen?’ riep hij geforceerd vrolijk.

Iedereen bromde instemmend. Martijn – die een oude rot in het vak was en al veel schoolreisjes had meegemaakt – stevende op de groep leerlingen af die zich rond de bus had verzameld. Hij sprak de chauffeur aan en begon het inladen van de bagage te regelen. Ada, Frederique en Anne liepen er achteraan.

‘Hoe is het met je?’ vroeg Ada vriendelijk. ‘Bevalt je nieuwe baan?’

‘Ja, het is een fantastische school,’ zei Anne, zo luid dat Sjoerd het ook allemaal prima kon horen. Die liep achter hen. ‘Dit jaar doen we ook weer mee met de talentenjacht en ik ben al druk

bezig met de voorbereidingen. Ze geven me hier alle kansen die ik nodig heb.’

Sjoerd beende hen voorbij met zijn tas over zijn schouder geslingerd. Guillaume volgde hem op de voet. Anne kon het niet helpen: haar blik dwaalde naar Sjoerds achterste. Dat zag er ook behoorlijk indrukwekkend uit. Waarom moest die naarling zo’n lekker ding zijn? En waarom keek ze überhaupt naar dat soort dingen? Al had hij zijn eigen kalender, hij was gewoon een banenjattende klootzak.

‘Sorry dat ik je niet meer echt heb gebeld na september,’ zei Ada op dat moment verontschuldigend. Ze hield een beetje in. ‘Ik wist gewoon niet zo goed...’ Ze viel stil.

‘Anne, we hebben inmiddels gehoord dat Sjoerd het neefje van Hans de Weerd is,’ zei Frederique toen plompverloren. ‘En we wisten niet of je dat wel wilde weten. Maar nu we de hele week met elkaar op stap gaan, kom je er toch vroeg of laat achter. Dus eh... bij deze.’

Anne bleef zo abrupt staan dat Gemma Visser tegen haar opknalde, die achter hen had gelopen. ‘Ik ben door Hans aan de kant gezet voor zijn nééfje?’ briede ze. ‘Wat een klootzak! Dat kan hij niet maken. Hij...’

Ze stikte zowat van woede.

‘Is dat echt waar?’ riep Gemma uit. ‘Is Anne ontslagen om plaats te maken voor familie van de directeur?’

Ada en Frederique knikten zwijgend.

‘Kan ik de beslissing niet aanvechten?’ flapte Anne eruit. Toegegeven, daar had ze niets aan, want ze vond het geweldig op het Thorbecke College. Ze wilde niet eens meer terug. Maar het was een kwestie van eer... een prestigekwestie.

De drie andere leraressen bleven met meelevende gezichten om haar heen staan. ‘Hans mag gewoon ontslaan en aannemen wie hij wil als je een jaarcontract hebt,’ zei Ada toen zacht. ‘Je had nog geen vast contract. Het is een rotstreek, dat ben ik met je eens. Daarom durfde ik het je ook niet te vertellen.’

Opnieuw moest Anne tranen verbijten. In de verte hoorde ze de leerlingen enthousiast juichen toen Martijn van Vliet ze aansprak. Die hadden er in elk geval zin in. ‘Laten we maar snel naar de bus gaan,’ zei ze schor. ‘Dank je wel dat jullie het me nu tenminste vertellen.’

Zwijgend liepen de vier docentes door de sneeuw richting de bus. Eenmaal daar zag Anne haar favoriete leerling Kim Ji Ho net zijn tas in de bagageruimte hijsen. Fijn, even wat positiefs. ‘Hé, Kim,’ zei ze vrolijk, toen hij achteruit stapte en naast haar kwam te staan. ‘Ben je alweer aan het oefenen voor je volgende optreden?’

De Koreaanse jongen knikte zo enthousiast dat zijn hanenkam ervan op- en neerdanste. ‘Ik heb echt zin in de volgende talentenjacht, mevrouw Van der Toorn,’ riep hij uit. ‘Al zal het wel raar zijn dat u nu de concurrentie coacht.’

‘Ach.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik vind gewoon dat de beste moet winnen.’

‘En dat ben ik,’ zei hij met een schalkse knipoog.

Tja, aan zelfvertrouwen had het deze jongen nooit ontbroken.

‘Als jij het zegt,’ antwoordde Anne met een grijns, terwijl ze hem expres een overdreven knipoog teruggaf.

Toen ze opzij keek, zag ze Sjoerd haar en Kim met een vreemde blik in zijn ogen observeren. Wat was zijn probleem nu weer? Kon hij het soms niet uitstaan dat ze nog steeds een leuke band had met een leerling die ze vorig jaar begeleid had? Omdat ze op ‘zijn’ territorium kwam?

Nou, Sjoerd bekeek het maar. Tot voor kort was het háár territorium geweest en ze zou zich deze week niet door hem en zijn lekkere lijf in een hoekje laten drukken. Daar kon hij donder op zeggen.

HOOFDSTUK 2

LIV

Vol afschuw bleef Liv midden op straat staan. Ergens was er nog een klein deeltje in haar hersens dat wist dat dat niet zo'n goed idee was met al die langsrazende auto's, maar dat deeltje werd volledig genegeerd door al haar zintuigen. Die waren allemaal gefocust op dat wat zich voor haar neus bevond. Dit kon niet waar zijn!

Naast de grote touringcar die wachtte voor het Thorbecke College stond een groepje onbekenden. Helaas waren de personen Liv niet allemaal onbekend: dat hoofd met die donkere, warrige mohawk, de scheve amandelvormige ogen en het hooghartige lachje dook de afgelopen maanden iedere nacht op in haar nachtmerries. Wat deed hij hier, bij háár school? Naast de touringcar, waarmee ze zo meteen voor een midweek naar Brussel zou vertrekken?

Een auto toeterde en Liv herinnerde zich dat ze midden op straat stond. Geschrokken ademde ze uit en draaide haar hoofd naar de chauffeur. Die keek haar nijdig aan en gebaarde woest dat ze van de straat moest verdwijnen. Haastig liep ze verder, naar de veilige overkant.

Toen ze weer voor zich keek, zag ze dat het groepje haar

aanstaarde. Hun ogen brandden gaten in haar huid en het viel haar op dat de hooghartige grijns op zijn smoel zich verder verbreedde. Ongemakkelijk keek ze weg. Haar hart bonkte als een razende in haar borstkas en haar keel voelde koud door haar snelle ademhaling.

Hij ging toch niet mee? Hij leek haar niet echt een type dat Frans zou kiezen als examenvak. Of was hij hier soms om iemand uit te zwaaien? Een familielid of zo?

Ze snoof en kon zichzelf wel slaan. Hij was de enige in het groepje met een Aziatisch uiterlijk. Hoe groot was de kans dan dat hij een familielid kwam uitzwaaien? Juist. Nul komma nul.

De moed donderde in haar schoenen en Liv keek opnieuw naar het groepje. Dat had zijn interesse in haar inmiddels verloren. Waarom leek het hun directeur in vredesnaam een goed idee om deze reis te organiseren in samenwerking met het Haags Lyceum? Kon hij niet raden dat het vragen was om moeilijkheden?

‘Ha, Liv! Heb je er zin in?’

Ze scheurde haar blik los en draaide zich om. Haar hart maakte een klein sprongetje en een heel klein beetje van haar enthousiasme voor deze reis kwam terug toen ze Nora Egmonds zag staan, één van haar twee beste vriendinnen. Nora zou zich wel weer eens verslapen hebben, want ze had zo te zien geen tijd gehad om die korte pinoblauwe bob van haar te temmen. Haar krullen piekten alle kanten uit, als een door paarden geplunderde hooiberg.

‘Nu wel weer,’ zuchtte Liv en glimlachte naar haar vriendin.

‘Wel jammer dat Wanda niet mee kan, hè?’ mopperde Nora. ‘Waarom moest dat rare mens ook voor Natuur & Techniek kiezen?’

Liv haalde haar schouders op.

‘Heb je die gasten van het Haags Lyceum al gezien?’ Nora knikte met haar hoofd in de richting van het groepje naast de touringcar. Meteen stierf het glimlachje weg dat aan Livs lippen

trok. ‘Ze voelen zich veel te goed voor ons. Zag je hoe ze naar je keken toen die auto toeterde?’

Dankjewel, Nora... Alsof ze zich daar nog niet rot genoeg over voelde. ‘Hij staat erbij,’ zei Liv schor. Haar keel was droog.

Nora keek meteen opzij. ‘Verrek! Dat was me nog niet eens opgevallen!’

Liv keek haar ongelovig aan. ‘Niet opgevallen? Hoe kan je dat nu niet opvallen?’ Hij was de enige *freaking* Aziaat die ertussen stond! Was ze nog aan het slaapwandelen of zo?

Nora haalde haar schouders op. ‘Ik eh... Ik was afgeleid.’

Liv keek opnieuw naar het groepje onbekenden en zag dat er een opvallend exemplaar tussenstond. Ze had een piercing door haar wenkbrauw en haar korte, strakke bob was voor de ene helft zwart en voor de andere helft vaalroze. Ondanks de kou droeg ze geen jas, alleen een kabeltrui. Ze was precies Nora’s type. En zo te zien de beste vriendin van Livs vijand. Of waren ze een setje?

Iemand klapte in zijn handen en de geluiden op het plein verstomden. Toen Liv opkeek, stond Martijn van Vliet, de docent CKV, voor de touringcar en hij wachtte tot hij de aandacht van alle leerlingen had.

‘En? Hebben jullie er een beetje zin in?’

Her en der klonk een voorzichtig ‘ja’.

‘Nou, dat klinkt niet veelbelovend. Misschien kunnen we beter thuisblijven. Of hebben jullie er wel zin in?’

Liv kon het niet helpen; er kwam nu toch een lach op haar gezicht. Als Martijn meeding als reisleader, dan moest het haast wel een leuke week worden. Samen met de anderen schreeuwde ze daarom dat ze er zin in had.

‘We zijn inmiddels bijna compleet,’ ging hij verder. ‘Dus we gaan beginnen met inladen. We moeten nog even wachten op Max; zijn ouders hebben net laten weten dat hij zich heeft verslapen. Ze kunnen er ieder moment zijn. Ik zou zeggen: geef je bagage af bij de chauffeur en zoek een plekje in de bus.’

Tegen de tijd dat Nora en Liv aankwamen bij het laadruim,

stond er al een flinke rij. Ongeduldig wachtten ze op hun beurt en stapten uiteindelijk als één van de laatsten in de bus. Zelfs de docenten die meelingen hadden tegen die tijd al bijna allemaal een plekje ingenomen.

Livs ogen gleden over de rijen stoelen. Waar ze ook keek, ze zag alleen maar bezette plekken. En ze had nog wel zo gehoopt dat er een plekje vrij zou zijn in de buurt van Liam! Maar uiteraard waren alle stoelen in zijn wijde omtrek al bezet. Nu was het zelfs nog maar de vraag of Nora en zij naast elkaar konden zitten. ‘Er zijn toch hopelijk nog wel twee stoelen naast elkaar?’ bromde ze verongelijkt tegen haar vriendin. Ze moest er niet aan denken om de hele reis naast iemand te moeten zitten die ze niet kende of waar ze niets mee had.

‘Daar,’ wees Nora.

Liv haalde opgelucht adem. Inderdaad, bijna achterin de bus waren nog twee stoelen vrij. Ze liep achter haar vriendin aan door het smalle gangpad en probeerde intussen niet te struikelen over de tassen die de leerlingen in het gangpad hadden gesmeten.

‘Wauw, bijna achterin nog wel!’ zei Nora enthousiast. ‘Meestal zijn deze plekken het eerst bezet.’

Liv bleef stilstaan. Er klopte iets niet. De bus zat vol, maar er waren plekken vrij op een plaats die altijd erg populair was. Hoe kon dat?

Ze keek langs Nora heen en zag in één oogopslag wat daar de reden van was. De achterste rij was wel gedeeltelijk bezet. Drie jongens en een meisje die niet bij haar in de klas zaten keken de meiden aan. Het meisje was die met de piercing. Zij zat bij het raam, precies achter de stoelen die nog vrij waren. Naast haar zat haar vriend Kim Ji Ho en aan die tronies te zien waren ze van plan om de hele reis rotzooi te trappen.

Kim keek Liv recht aan en grinnikte. ‘Dag Olivia. Dit wordt vast een hele gezellige reis. En als je geluk hebt, zing ik misschien nog wel wat voor je.’

Liv klemde haar kaken strak op elkaar. *Mag ik hem alsjeblieft wurgen?*

‘Serieus? Wil je ons gaan lastigvallen met dat kattengejank van je?’ vroeg Nora venijnig. Haar ogen schoten vuur. ‘Godzijdank heb ik een koptelefoon bij me.’ Ze schoof als eerste opzij en plofte neer op de stoel bij het raam.

Livs blik was nog steeds strak gericht op die verschrikkelijke grijns. Vanbinnen kookte ze, maar om de een of andere reden kon ze de woorden niet vinden om uiting te geven aan haar woede.

‘Heel verstandig om veel muziek te luisteren,’ zei Kim treiterig. ‘Dan kun je goed luisteren hoe het wél moet.’

Als blikken toch eens konden doden... Liv balde haar vuisten en beet op haar lip. Zonder iets te zeggen, draaide ze zich om en liet zich op de stoel naast Nora zakken.

‘Werkelijk...’ mopperde Liv. ‘Als ik dit had geweten...’

‘Dan wat?’ vroeg Nora opgewekt. ‘Je laat die sukkel toch niet ons schooluitje verpesten?’

Dat kon ze wel zo leuk zeggen, maar eigenlijk was die hele week voor Liv nu al verknald. Ze wist zeker dat Kim er alles aan zou doen om deze week voor haar tot een hel te maken. Dat was net toch wel heel duidelijk te merken in zijn houding!

‘Hoe was je muziekles gisteren?’

Liv wist dat Nora niet doelde op de lessen op school, waar ze helemaal niks nieuws leerde op misschien wat muziekgeschiedenis na. Nora doelde op haar muzieklessen thuis, van haar privéleraar Marco. Heel even zag ze zichzelf weer staan, haar ogen gesloten en de vingers van haar ene hand op de snaren. Met haar andere hand liet ze de strijkstok heen en weer dansen, terwijl haar kostbare viool heerlijk tegen haar kin aan gevleid lag.

‘Het ging lekker,’ antwoordde ze Nora.

‘Welk stuk ben je nu aan het instuderen?’

Het beeld van de viool vervaagde en in plaats daarvan zag ze de gigantische vleugel in de woonkamer voor zich. ‘*Come, Gentle*

Night van Abel Korzeniowski. Van die film *Romeo and Juliet*, zei Liv. 'Ik vind die muziek echt adembenemend.'

'Kun je hem laten horen op je telefoon?'

Liv knikte.

'Laat maar horen!'

Op dat moment stapte Martijn de bus in en hij klapte in zijn handen. Omdat hij een toffe docent was, waren de leerlingen ook meteen bereid om stil te worden. Alleen die eikels van het Haags Lyceum op de achterste rij bleven doorpraten.

Geërgerd draaide Liv zich om. 'Kunnen jullie misschien even jullie waffel dichthouden? Iemand probeert iets te vertellen en dan kan ik het misschien ook verstaan.'

In een overdreven gebaar hield Kim zijn handen op. 'Sorry hoor, mevrouw de Superstudent.'

Liv negeerde zijn opmerking en draaide zich weer om naar Martijn.

'Fijn, nu iedereen stil is, wil ik graag snel de namenlijst doorlopen om te checken of iedereen er is. Roep je even als je je naam hoort?' En hij begon met het opdreunen van alle leerlingen die deze week meegingen naar Brussel.

Uit haar eigen klas zaten daar geen verrassingen bij, maar vanuit het Haags Lyceum kwamen er vooral onbekende namen voorbij. Alleen een paar beruchte namen klonken bekend, zoals Wesley de Hond, die in de wijde omtrek bekend stond om zijn grote bek en zijn nog grotere vuisten, en Yara Hoogenweg omdat haar moeder een bekende actrice in een TV-serie was. En natuurlijk Kim Ji Ho.

Liv was zo geconcentreerd aan het luisteren wie er allemaal meegingen, dat ze bijna vergat om te reageren toen 'Olivia Meijer' werd opgelezen. Nora stootte haar aan. 'Eh, ja, present!' riep ze vlug.

Dat kwam haar meteen op gegrinnik te staan vanaf de achterste rij.

'Heb je nu ook al moeite om je eigen naam te onthouden?'

Kims opmerking liet zijn vrienden uitbarsten in een lacherig gebrul. Liv kromp in elkaar en de beelden van de avond van *Den Haag's Got Talent* drongen onverbiddelijk haar geest binnen.

'Je bent wel een valse winnaar,' nam Nora het voor haar op.

'Nee hoor, ik heb eerlijk gewonnen. Ik kende de tekst tenminste netjes uit mijn hoofd,' kaatste Kim terug.

Zijn woorden kwamen aan als een schot hagel en drongen diep en pijnlijk Livs huid binnen. Het huilen stond haar nader dan het lachen. Man, het leek wel alsof ze haar moeder hoorde praten! Die had ze sinds ze de talentenjacht had verloren over niets anders meer horen praten. *'Hoe kon je de tekst nu vergeten? Heb je wel goed genoeg geoefend?'* En daarna bleef ze er maar over doorgaan dat Liv misschien beter niet uit had kunnen gaan dat weekend.

'Ik bedoelde ook niet dat je vals gespeeld had,' zei Nora scherp.

'Gaat alles goed hier achterin?'

Toen Liv opkeek, zag ze dat Martijn naast haar stond. Schijnbaar was hij al klaar met het oplezen van de namen. 'Hé, wat leuk om te zien dat de deelnemers van de talentenjacht elkaar hebben opgezocht! Hebben die interschoolse activiteiten zo toch nog hun nut!'

Voelde hij die vreselijke spanning die hier hing dan helemaal niet? Waarschijnlijk kon je daar zonder moeite een boom mee doorsnijden.

'Ha, mevrouw Van der Toorn!' Kim klonk zowaar enthousiast. 'Ik vind het echt zo gaaf dat u ook mee gaat!'

Liv draaide zich om en keek naar de nieuwe muziekdocente. Ze stond achter Martijn en ze oogde wat verloren, in het gangpad van de bus. Haar bruine haar zat in een rommelige knot en met haar vingers verkreukelde ze zenuwachtig haar wollen muts. 'Ha, Kim. Gezellig, hè?'

O ja, natuurlijk. Die kenden elkaar. Zij was degene die hem naar zijn overwinning had begeleid. Maar dat zou ze niet nog een

keer doen, want nu hoorde mevrouw Van der Toorn bij háár school.

‘Zit iedereen op zijn plek? Dan gaan we vertrekken,’ zei Martijn.

Liv keek toe hoe ze naar voren liepen en een plek zochten. Ze besloot dat ze Kim en zijn bende de rest van de week maar beter kon negeren.

‘Wil je dat nummer nog horen?’ vroeg ze daarom aan Nora.

‘Ja, graag!’

Opgelucht zocht ze op haar telefoon het juiste nummer en overhandigde Nora een van de twee oortjes. Tijd om de sukkels helemaal buiten te sluiten.

HOOFDSTUK 3

ANNE

Nadat Anne aan Gemma het een en ander had verteld over haar trieste aftocht van het Haags Lyceum (op fluistertoon natuurlijk, anders zou Sjoerd kunnen meegenieten, die maar twee rijen verderop zat), besloot ze nog heel even wat rust te pakken voor ze straks een stopje zouden maken. De buschauffeur had aangekondigd bij Hazeldonk te stoppen voor de mensen die moesten plassen. De wc in de bus was namelijk defect en nu al waren er mensen die vanochtend blijkbaar veel te veel koffie of thee hadden gedronken.

‘Yeah, de Mac!’ hoorde Anne even later een opgewonden kreet van achteren komen. O ja, dat was Max. Die had van zijn moeder zo op moeten schieten dat hij het ontbijt mis was gelopen. Dat werd goeie handel voor de mensen bij MacDonalds, want diverse andere leerlingen vielen hem bij alsof ze thuis nooit te eten kregen.

Met een oogrol keek Anne haar collega aan. ‘Zullen wij dan maar een broodje halen bij La Place?’ stelde ze voor aan Gemma. ‘Of een smoothie?’

‘Dat hangt ervan af hoelang we stoppen,’ zei Gemma. ‘Als het

alleen voor plassen is, hebben we vast geen tijd om allemaal eten te bestellen.'

'Vertel dat maar aan Max. Die gaat alle Egg McMuffins in het hele pand bestellen, geloof ik.'

'Als het aan Martijn ligt niet. Die is nogal van de strakke schema's,' grinnikte Gemma.

Even later kondigde de buschauffeur echter aan dat ze een halfuur zouden pauzeren. Martijn kwam als eerste naar voren met de map met reisbescheiden in zijn rechterhand toen de bus de parkeerplaats oprolde. 'We liggen goed op schema,' zei hij met een vrolijke grijns.

Gemma stootte Anne ongemerkt aan en gaf haar een blik die duidelijk 'wat zei ik je?' inhield. Anne onderdrukte een giechel. Het lachen verging haar echter al snel toen ze opstond en bijna tegen Sjoerd aanknalde, die blijkbaar nogal haast had om de bus uit te komen.

'Kijk eens uit joh,' snauwde ze. 'Waar heb je zo'n haast voor?'

Sjoerd trok een wenkbrauw op. 'Ik wacht wel even,' zei hij alleen stoïcijns.

Op de een of andere manier maakte zijn kalme manier van spreken Anne nog woester dan ze al was. Hij liet zich niet uit zijn tent lokken en het enige wat ze wilde was hem juist wél uit die tent lokken. De confrontatie aangaan. Hem voor zijn voeten werpen dat hij zijn baan enkel en alleen had te danken aan smerig nepotisme. Waarschijnlijk kon hij niet eens echt muzieklessen geven en was hij het conservatorium afgetrapt, de sukkel. Met een gezicht op onweer liep ze het trappetje af en volgde ze Gemma het gebouw in om bij de broodjesbalie te kijken wat er allemaal al lag.

Niet veel, bleek al snel. La Place was net open en de medewerkers waren nog bezig met eten bereiden. Gemma had geluk, want die wilde een broodje kaas en dat lag er al. Anne had een hekel aan brood met kaas. Ze had nu nog nachtmerries van de boterhammen met kaas die ze tijdens haar studie noodgedwongen

moest nuttigen als diner omdat ze bijna geen geld had. Zij was namelijk níét het conservatorium afgetrapt en had jarenlang een smak geld betaald om een mooi diploma te halen.

‘Zijn er ook al aardbeismoothies?’ vroeg ze, toen Gemma eenmaal een bord met daarop een broodje op hun dienblad had gezet.

De dame achter de balie schudde haar hoofd. ‘Die worden nu gemaakt. Als je vijf minuten wacht...’

‘Ja, dat is prima.’ Anne draaide zich naar Gemma. ‘Ga jij maar avast, ik vind je zo wel in de cafetaria. Zijn er wel leraren meegeelopen met die meute die bij de Mac wil bestellen?’

‘Ja hoor, maak je niet ongerust. Guillaume en Frederique zijn erbij. Die leerlingen breken heus de tent niet af.’

Daar moest Anne nog wel een beetje aan wennen: de drukte die tieners in de Randstad konden maken. De schelle stemmen, het haantjesgedrag. Ze was op haar eigen middelbare school in Dronten wel wat anders gewend. Leerlingen waren hier veel mondiger. Wel heel leuk en spontaan, trouwens.

In gedachten verzonken merkte ze niet dat er iemand naast haar was komen staan. Toen Anne opzij keek, zag ze tot haar ongenoegen dat het Sjoerd was. Waarom stalkte die kerel haar zo?

Ze zei expres niets, maar na een minuut werd de stilte zo ondraaglijk dat ze uiteindelijk maar opzij keek en zei: ‘Wacht jij ook op de aardbei?’

Sjoerd glimlachte. ‘Nee, op de mango.’

Onwillekeurig schoot Anne in de lach. ‘Die is het wachten waard,’ zei ze naar alle eerlijkheid. ‘Lekker smaakje.’

‘Waarom neem jij die dan niet?’ vroeg hij.

‘Ik ben allergisch voor mango. Daar kwam ik pas achter toen ik al een halve smoothie op had, trouwens. Een paar jaar geleden.’

Sjoerd grinnikte. ‘En wat kreeg je? Bultjes over je hele gezicht?’

‘Nou, het was wel een tandje erger. Anafylactische shock. Ik was met een paar klasgenoten bij de HEMA. Er moest een BHV’er bijkomen en ik werd naar het ziekenhuis vervoerd.’

‘Jemig.’ Sjoerd keek haar beduusd aan. ‘Dat is wel heftig.’

‘Ja, daarom heb ik besloten om daarna zelf een BHV-cursus te gaan doen. Ik ben nu ook de aangewezen BHV’er.’

Alsof de duivel ermee speelde, kwam op dat moment een moeizaam ademende leerling naar Sjoerd en Anne toegeschuifeld die Anne nog wel van vorig jaar kende. ‘Meneer Scheltema,’ piepte de Marokkaanse jongen. ‘Ik heb een astma-aanval.’

‘Abdullah,’ zei Sjoerd. ‘Waar zijn je pufjes?’

‘In de bus.’

‘Wáár in de bus?’

De jongen liep bijna paars aan. ‘Bagageruim,’ piepte hij.

Sjoerd blikte hem ongelovig aan. ‘Het bagágeruim?’

Op dat moment kwam Anne tussenbeide. ‘Sjoerd,’ zei ze zake-lijk. ‘Kunnen we in de bus? Waar is de chauffeur?’

‘Ik heb geen idee.’ Zijn groene ogen keken haar paniekerig aan. ‘Wil je in het laadruim?’

‘Ja, zo snel mogelijk.’ Anne keek om zich heen. ‘Martijn heeft een map, daar moet het mobiele nummer van de chauffeur in staan. Ga Martijn zoeken of de chauffeur. Ik zorg voor sterke koffie.’

‘Koffie?’ Sjoerd keek haar aan of ze krankzinnig was geworden.

‘Ja. Dat helpt bij benauwdheid, maar het is maar tijdelijk. Die inhalator moet er zo snel mogelijk komen.’ Ze draaide zich naar Abdullah. ‘Ben je helemaal gék geworden om je inhalator in je ruimbagage te stoppen? Wie doet nou zoiets?’

Abdullah had geen adem meer over om tegen haar in te gaan. Schuld bewust liet hij zijn hoofd hangen en ademde hortend en stotend in en uit. Hij zag eruit alsof hij op het punt stond van zijn stokje te gaan. Anne ondersteunde hem op weg naar de koffiebar, waar gelukkig al iemand stond. Ze bestelde een dubbele espresso voor de leerling van het Haags Lyceum en liet hem de drank ter plekke opdrinken.

‘Dank u wel, mevrouw Van der Toorn,’ kon hij na een minuut uitbrengen. ‘Dit helpt echt.’

‘Ja, maar niet lang,’ antwoordde Anne. ‘Nooit meer zoiets doms doen, begrepen?’

‘Nee.’ Hij grinnigde. ‘Ik voel me wel heel wakker ineens.’

Anne grinnikte. ‘Mooi. Dan kun je de rest van de dag je hoofd er goed bijhouden.’

Tegen de tijd dat ze met Abdullah aan een tafeltje was gaan zitten, kwamen Sjoerd en Martijn aangerend met in hun kielzog de buschauffeur, die de complete weekendtas van Abdullah bij zich had.

‘Je mag zelf even zoeken,’ zei Sjoerd streng, die de tas naast Abdullah op de grond zette.

‘Ja meneer,’ zei de leerling gedwee.

Martijn draaide zich naar Anne. ‘Nou, we zijn net een uur onderweg,’ zei hij een beetje sarcastisch. ‘Dat begint goed, hè? Je vuurdoop als BHV’er zit erop.’

‘O, was dit de eerste keer dat je met zo’n situatie geconfronteerd werd?’ riep Sjoerd verbaasd uit.

‘Ja.’ Anne knikte. ‘Ik heb een maand geleden mijn certificaat behaald.’

‘Wauw. Je was zo koelbloedig. Echt knap gedaan.’

Anne kon het niet helpen: ze voelde zich groeien door Sjoerds compliment. Tegelijkertijd voelde ze ook enige irritatie, want waarom zou het bij hem verbazing oproepen dat ze het hoofd zo koel kon houden? Had Hans de Weerd haar soms bij zijn neef afgeschilderd als paniekerige kip zonder kop?

‘Hé, Anne, waar was je nou?’ Gemma dook bij hun tafeltje op, waar Abdullah nog steeds in zijn tas zat te rommelen. Anne keek er met een schuin oog naar. Als hij nu maar wel die ellendige inhaler had ingepakt, want ze had geen zin om deze snuiter de rest van de dag vol te pompen met cafeïne of in Brussel meteen op zoek te moeten gaan naar een apotheek.